

Kázání Růžďka 6.12.2020 **Rozhýbejme se, ať nezchromneme!**

Introit: „**Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva. Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva.**“ (Izajáš 60, 1-2)

Píseň 273

Modlitba

Čtení: Jan 11, 1-44

Píseň 680

Text kázání: Židům 12, 12-17

Bratři a sestry,

možná si řeknete, že k tomu dnešnímu adventnímu kázání jsem zvolil neobvyklé texty. A budete mít pravdu. Ovšem ten vstup do toho letošního adventu je přece také velice neobvyklý. Dlouho jsme se neviděli ve společenství, a navíc už máme hned druhou adventní neděli.

A nakonec v tom příběhu vzkříšení Lazara tu adventní naději lze také spatřit. Považte sami. Pán **Ježíš přichází do Betanie, čtyři dny po Lazarově smrti.** A dle úsudku jeho dvou sester přichází pozdě: „**Pane, kdybys byl zde, nebyl by můj bratr umřel.**“ Pán však má svůj čas. Dle našeho lidského úsudku možná nevidíme hned Jeho jednání v našich životech. A v tom příběhu se zdá také, že už je po všem. Je tam mnoho pláče a žalu. Lazar umřel, je konec. A přece tam, kde my lidé už vidíme konec, tam, kde my si nevíme rady, můžeme vidět, že tam, kam přijde Kristus tam se situace mění. Pán přijde a neopozdí se. On přijde ve svůj určený čas. Na konci věků. A vzkříšení Lazara je předzvěstí vzkříšení všech, kteří za všechna staletí zesnuli v Pánu. Vidíme tedy, bratři a sestry, že i zde máme poselství adventu. Poselství veliké naděje, příchodu Pána Ježíše Krista.

Jakou má ale spojitost se vzkříšením Lazara ta výzva z epištoly Židům? „**Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a ,vykročte jistým krokem‘, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo?**“ Když vzkříšený Lazar vyšel z hrobu, **měl plátnem svázané ruce i nohy a tvář zahalenu šátkem.** A potřeboval pomoc. Pán Ježíš řekl učedníkům: „**Rozvažte ho a nechte odejít!**“ Mnozí z nás jsme jistě také někdy potřebovali např. po nemoci pomoc druhých. A jistě mi dáte za pravdu, že člověk po nemoci není ještě v dobré kondici, v jaké byl předtím. Musí rozhýbat např. uzdravené končetiny, ochablé svalstvo, trochu pocvičit, aby neklesal v kolenech, zapracovat na fyzické kondici. A také např. u člověka, který dlouhé dny musel pouze ležet v posteli, bývají první jeho kroky po zotavení také velmi nejisté. Svým způsobem to dnes zakoušíme všichni a celá společnost. **Velice pomalu se vracíme do nějakého normálu.** A každý člověk si velice snadno odvykne od svých pravidelných činností a dostat se do nich je pak o to těžší. Včera jsem zaslechl v rádiu rozhovor s hercem Radkem Holubem, který říkal, že to nebude vůbec jednoduché hrát zase před diváky. Ostatně herci si to zakusili také už na jaře. Člověk si nebude jistý, bude mít trému, taková ta rutina bude pryč. A týká se to všech možných profesí a činností. Také hudebníků, kazatelů, učitelů atp. Při návštěvě jedné restaurace bylo vidět i na číšníkovi, že je jakýsi rozkolísaný a popletený. Ten rozjezd je prostě takový rozpačitý. Na fotbalistech Baníku Ostrava, kteří byli 14 dní v karanténě s koronavirem, byla včera vidět taky určitá ochablost a nerozehranost, i když nakonec se štěstím vyhráli.

Ovšem co my jako křesťané? Dlouho jsme se neviděli ve společenství. Odvykli jsme si? Zapomněli jsme zpívat? Zapomněli jsme se pravidelně modlit? Já doufám, že ne. Nicméně vnímám, že se také potřebujeme i jako sbor společně znovu rozhýbat, rozcvičit. K modlitbám, k setkávání, snad i k tomu zpívání, k zajišťování různých věcí, k různým službám ve sboru. Prostě obnovit postupně všechny činnosti. Možná jsme na některé věci zapomněli a taky se do nich potřebujeme znovu dostat. A někteří už možná naopak začali díky nečinnosti podléhat i nějaké skepsi a lhostejnosti. Proto tu dnes máme tu výzvu aktivovat se. **Posilnit zemdlené ruce i klesající kolena.** Duchovně se skutečně rozcvičit, rozhýbat to, co zchromlo. Protože pouze to rozhýbání povede k uzdravení. Nerozhýbeme-li to ale ve svých životech a ani ve sboru, v našich třeba zatuhlých vztazích, pak by se naopak mohlo stát, že to, **co je chromé, ještě více zatuhne a docela zchromne.** Stane se z toho jen kamenný pomník a to jistě nechceme.

Když, bratři a sestry, budeme pokračovat dál v tom textu z epištoly Židům, tak tam také tu adventní výzvu vlastně nalezneme: **Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespatří Pána.** Adventní zvěst mluví o připravenosti na příchod Pána Ježíše. My nevíme, **kdy Pán Ježíš skutečně přijde, a neví to ani On, pouze Otec v nebesích,** jak sám Ježíš říká. Ale právě proto máme být připraveni, abychom nebyli překvapeni. A do té připravenosti patří i usilování o pokoj a smíření se všemi. A také usilování o svatost, bez níž nemůžeme spatřit Pána Ježíše, bez níž nemůžeme zakoušet

Boží světlo a pokoj i dnes, v tom letošním adventu. Svatost znamená oddělování se od světských praktik, od zlých postojů, od hněvu, od všeho, co je před Boží tváří nečisté. A ta adventní výzva pokračuje v tom textu ještě dále: **Dbejte na to, ať nikdo nepromešká Boží milost; ať se nerozbují nějaký jedovatý kořen, který by nakazil mnohé.** Jak této výzvě rozumět? V dnešní době je mnoho vztahů v rodinách velmi rozbitých. Místo smíření a odpuštění se na mnohé životy nabalují další a další bolesti a zranění. A tam, kde nepřijde včas odpuštění, tam přichází do takového srdce hořkost. Pán přichází se svým světlem a se svým pokojem i dnes, v tom letošním adventu, ale mnozí tuto **Boží milost promeškají**, pokud neodpustí a nesmíří se. A pokud nezmění své životy. Místo radosti budou prožívat vztek, neklid, rozhořčení. Pán Ježíš ale touží po tom, abychom si nenechali ukrást letošní advent, ani Vánoce. Abychom si nenechali ukrást Boží lásku, pokoj a naději z našich životů. Abychom **nedopřáli místa d'áblu** a nedovolili, aby **se rozbujel nějaký jedovatý kořen.**

Takovým jedovatým kořenem nemusí být ale pouze hořkost. Může to být nevěra, bezbožnost, vlažnost a taky lhostejnost. To vše máme obsaženo v tom dalším verši: **Ať nikdo není nevěrný a bezbožný jako Ezau, který prodal prvorozenství za jediný pokrm.** Za velmi malý požitek promeškal Ezau Boží milost. On v podstatě vyměnil Boží požehnání za něco, co z pohledu věčnosti vlastně nestálo ani za to. Dovedete si to představit? Zřící se života s Bohem třeba pro jediný pokrm? Dokázali byste se zřící Krista jen třeba kvůli svému pohodlí? Anebo kvůli nějaké rozkoši? Dokázali byste se zřící věčného života jen proto, že si chcete jít svou vlastní cestou? A přece je i dnes mnoho pošetilců, kteří se zříkají věčného života. Jak k tomu může dojít? Je to o životním stylu. Ačkoliv byl Ezau dědicem Božího požehnání, nežil s Bohem. Čtete o něm, že byl bezbožný. A přestože jeho rodina uctívala Hospodina a on se toho možná také účastnil, přesto bylo jeho srdce někde jinde. Jeho srdce ho zavedlo k vlažnosti a ke lhostejnosti. A tak, **když měl pak hlad a viděl u svého bratra Jákoba pokrm z červené čočky**, chtěl ho získat za každou cenu. Protože pro něj měl pak větší hodnotu než Boží požehnání. U člověka, který nežije s Bohem dochází k převrácení hodnot života. A tak, nám to je, bratři a sestry, k velkému poučení. Pokud je naše víra jenom formální, pokud naše srdce není u Pána, ale naopak hledá samé ztřeštěnosti, pak to vede k vlažnosti a ke lhostejnosti. Pak to může následně vést i k převráceným hodnotám. Pak klidně člověk vymění život v Božím požehnání za radosti tohoto světa. Mnozí takto žel od Boha odpadli. A tak se vás chci upřímně zeptat. **Kde je vaše srdce?** Je u Pána? Anebo někde jinde? **Zápasíte na modlitbách i za druhé**, anebo vám je lhostejné třeba společenství církve? Věřím, že není. Avšak modlíte se za sbor a konáte pro Boží království podle svých schopností? Na to si odpovězme každý sám.

Když se vrátím ještě k tomu Ezauovi, to poslední, co o něm čtete jsou tato slova: **Víte přece, že když se potom chtěl stát dědicem požehnání, byl odmítnut. Neměl už příležitost k nápravě, ačkoliv ji s pláčem hledal.** Ta adventní výzva pro nás je i zde, bratři a sestry, zřejmá. Díky Ježíši Kristu jsme se i my stali dědici na podílu Božího království. Nezříkejme se ho a nevyměňujme ho za něco, co nakonec nestojí za to. Náš pláč by pak měl společně se skřípěním zubů věčného trvání. Nicméně na rozdíl od Ezaua má novou šanci každý, kdo odešel od Boha a chce se k Němu vrátit. Každý, kdo činí pokání z jakékoliv bezbožnosti a vrátí se díky Kristu k Bohu, každý takový nebude odmítnut. Avšak ta příležitost k nápravě také nebude trvat věčně. Do onoho dne. A pokud se příchodu Pána Ježíše nedožijeme, pak pamatujme na to, že každý z nás i tak bude na tomto světě žít den poslední. A nikdo z nás neví, který to je. Proto je lépe už dnes smířit se s Bohem i s lidmi.

A tak na závěr mi, bratři a sestry, dovolte se ještě vrátit do příběhu o vzkříšení Lazara. **Ježíš rozhorlen, přicházel k hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen.** Velmi těžký kámen. Ježíš ale poručil, aby kámen odvalili. Pak zavolal: „Lazare, pojď ven!“ A pak se stal zázrak. I nám Pán Ježíš říká: Odvalte své kameny. Odvalte kameny ze svých srdcí, ať přijde do nich světlo! Odvalte kameny ze svých vztahů, ať přijde do nich láska. Odvalte kameny svého strachu, ať je vzkříšena vaše víra. A odvalte kameny těm, kteří potřebují pomoc. Odvalte jejich kameny povzbuzením, ujištěním a potěšením v Kristu Ježíši, Bohu živém. Amen. Modlitba píseň 690

Slovo poslání: Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo do světa. Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. (Jan 1, 9-12)

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen píseň 276